

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

HVAR 8 DAG

6TE ÅRG.

DEN 9 APRIL 1905.

N^O 28

Återgifvande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHALL: A. F. Centervall. — F. J. Leth. — Dramatiska teaterns senaste nyhet. — Ryssland just nu. VIII. — Hemliga utskottet. II. — Hertigens af Connaught besök i Spanien. — Nordens språk och litteratur vid Sorbonne. — Den sista färden. — Skytterörelsen. — Tvenne dödsfall. — Till kejsarbesöket i Marocko. — Ett Washingtonporträtt i Sverige. — Bilder från kriget. — "Lilla Mamma" af Th. Randal. — Veckans porträttgalleri. — Fastlagskarneval i Paris.

F. A. B. HVAR 8 DAGS TRYCKERI. GÖTEBORG. 1905.

Foto. Dahlöf, Stockholm.

A. F. CENTERVALL.
GENERALMAJOR. 60 ÅR 17 MARS.

Foto. Florman, Stockholm.

F. J. LETH.
GENERALMAJOR. 55 ÅR 2 MARS.

Bilderna på föregående sida visa tvenne märkesmän inom svenska artilleriet, nämligen generalmajor Centervall, organisatören af och nuvarande chefe för kustartilleriet, samt generalmajor Leth, vårt landtartillets ledare i egenskap af generalfälttygmästare och inspektör för artilleriet.

Tack vare de betydande inlägg, som dessa båda män gjort i det under det pågående rysk-japanska kriget så dominerande artillerivapnet har svenska artilleriet för närvarande lyckats intaga en ganska framstående plats bland Europas öfriga stater, härvid åter med framgång häfdande våra gamla, ärorika traditioner.

Generalmajor Anders Fredrik Centervall, som för kort tid sedan fyllde sextio år, arbetar fortfarande med oförminskade krafter på sitt kustartilleris fullkomnande. Sin stora förmåga som organisatör har general Centervall redan örut varit i tillfälle att visa vid uppsättandet af Karlskrona artillerikår, hvars förste öfverste och chef han var under några år. Som kanonkonstruktör är general C. äfven väl känd i det att icke blott vår förutvarande fältkanon af 1881 års modell utan äfven flere af kustartilleriets moderna kanoner äro utarbetade under hans ledning.

Men icke blott här hemma utan äfven utomlands har general C. varit af svenska regeringen använd i och för militära uppdrag, hvarför han inom en stor del af Europa torde vara känd och erkänd som en framstående artillerigeneral.

Att en dylik förmåga äfven på det kommunala området skulle få användning var ju ganska naturligt, och blef dåvarande öfverste Centervall under sin vistelse i Karlskrona snart ledamot af stadens fullmäktige, bland hvilka han intog en ledande ställning. Efter att under ett par år hafva varit ordförande i drätselkammaren blef han vid friherre von Otters afslutning stadsfullmäktiges ordförande, på hvilken plats han

kraftigt medverkade vid lösandet af flera för staden viktiga frågor.

Generalmajor Fredrik Johan Leth är född 1850 och sålunda ännu en jämförelsevis ung man. Hans framstående begåfning gjorde honom emellertid snart bemärkt och förskaffade honom tidigt advancement. Efter att hafva varit repetitör vid högre artilleriverket på Marieberg, artilleristabsöficer, lärare vid krigs- och krigshögskolan, generalstabsöficer m. m. blef han år 1895 utämnd till öfverste och chef för k. Vendes artilleriregemente, från hvilken befattning han år 1903 befordrades till generalfälttygmästare och inspektör för artilleriet. Då viktiga artilleristiska problem ännu stå på dagordningen, såsom fälthaubitsfrågans lösande, positionsartilleriets nybeväpning m. m. kommer general Leth att på denna post utan tvifvel länge hafva ett rikt, intressant och tacksamt verksamhetsfält för sina stora artilleristiska kunskaper och praktiska blick ifråga om modern militärteknik. Svenska artilleriet, det kanske hittills mest omhuldade vapnet, har äfven synnerligen lysande anor, som det gäller att bevara och om möjligt föröka. Af Lennart Torstenson, Gustaf II Adolf, Gardell m. fl. hafva vi lärt oss känna värdet af ett tidsenligt och rörligt fältartilleri, enär detta vapen ju vanligen spelat en hufvudroll vid flertalet af våra segrar, såsom t. ex. vid Breitenfeldt, Lech, Lützen, Dennewitz, Leipzig o. s. v. Om Sverige i fråga om batteriernas antal icke längre kan mäta sig med sina större grannar måste vi i stället så mycket mera sträfva efter att i fråga om vapentechnik och skjutskicklighet om möjligt öfverträffa dem, och är det härvid i första hand generalfälttygmästarens sak att föra sitt vapen framåt och frigöra detsamma från föräldradt pedanteri och allt för teoretiserad och invecklad skrifbordstaktik, uppgifter, för hvilkas praktiska lösande general Leth utan tvifvel är rätta mannen.

M—n.

DRAMATISKA TEATERNS SENASTE NYHET.

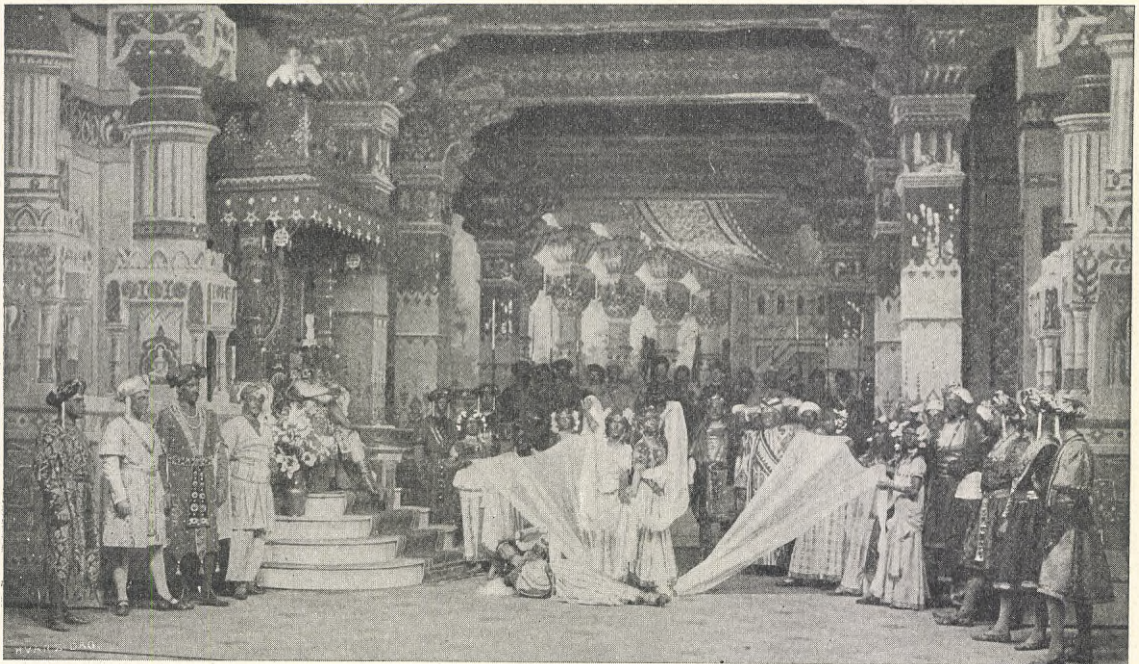

Foto. Sören Wulf, Sthlm.

»SAKUNTALA»: Balettscen ur 4:de akten.

Klisché: Kem. A.-B. Bengt Silfverparre Sthlm.—Gbg

RYSSLAND JUST NU.

FRÅN HVAR 8 DAGS UTSÄNDE KORRESPONDENT.

VIII.

FRÅN KONSTANTINOPEL TILL KIEV.

När jag väl kommit ombord på Odessaångaren, sedan tullceremonien är öfverstånden och hamnpolisen från sin båt kastat en sista misstänksam blick på mitt pass, är en rysk munk den första människa som jag träffar, och åsynen af den fula gudsmannen med sin svarta kåpa och sitt ovärdade skägg inger mig förnyad afsmak att lämna det glada och sorglösa Konstantinopel, för att återvända till popernas och kosackernas trista land. Medan vårt fartyg sakta glider fram mellan Bosporens stränder, stör han mina meditationer med sin grofva röst och sitt plumpa skratt. Han vill nödvändigt delge mig sina intryck af delphinerna, som följa oss åt.

— Vi kallar dem för hafssvin, och det är ett godt namn, säger han, ett betecknande namn, hafssvin. De kan inte alls så bra med segelfartyg som med ångare, segelbåtar bryr de sig aldrig om att följa. Underliga djur, vet ni af, att de gråter alldeles som människor, om man slår dem?

Efter jag inte kan bli af med den hedersmannen, så bli vi snart närmare bekanta. Det är en munk från ett ryskt kloster på Athos' och jag hör med ett visst intresse på hvad han berättar om den besynnerliga munkrepubliken där borta vid Egeiska hafvet, med sina tjugo kloster och öfver 3,000 munkar. Det fanns en tid då dessa kloster voro verkliga fästningar armerade med kanoner, men efter det grekiska upproret har Höga Porten inte velat tåla något sådant. Ännu har republiken några tiotal soldater, som bland annat ha att vaka öfver de heliga människors själar i den måtto, att intet kvinnligt väsen beträder klosterområdet. Den styres af en vald rådsförsamling, bestående af 24 medlemmar, och broder Antoni berättar att han själf suttit som en af det Heliga Bergets styresmän. För öfrigt intresserar han sig hufvudsakligen för trädgårdsskötsel och som det tycks endast högst obetydligt för studier. Nu reser han efter tio års bortovaro på besök till Ryssland. Han ämnar sig närmast till det stora Petjerskiklostret i Kiev.

— Ni borde odla Eucalyptus där borta på Athos, säger den ryska doktorn, som hört på vårt samtal. Det är ett nyttigt träd, och ni kan alltid försöka.

Broder Antoni tar fram sin anteckningsbok och skrifer upp namnet. Den ryska doktorn är också en emigrant, som återvänder till hemlandet. Han har bott halfannat år i Kalifornien och rest mycket omkring i Förenta staterna. Han har träffat många svenskar, blifvit vän med åtskilliga, och han betygar hvad som så ofta betygats, att svenskarne gälla för de allra bästa emigranterna. Men det har förvånat honom, hur hastigt de anta det främmande språket och hur de redan i andra generationen försumma sitt modersmål, må vara att de för öfrigt känna sig som svenskar och alltid tala godt om sitt gamla fosterland.

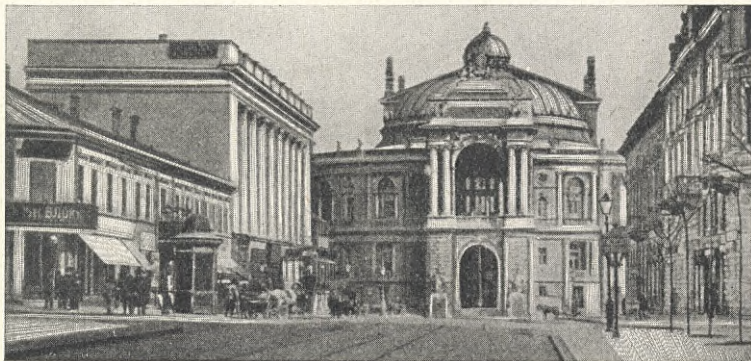
Den ryska doktorn märker inte, hur han själf på den korta tiden blifvit halfdenationaliserad. Han talar ryska med accentfel och är mer hemmastadd med de engelska psykologerna än med de ryska författarna, och bland dessa läser han endast dem, som tänka och skriva mest västeuropeiskt, Turgenjev, Korolenko. För Tolstoj

har han inte mycket intresse, och trots att han är psykolog, kan han inte lida Dostojevskij, tadlar dennes enformiga stil och lika enformiga karaktärsteckning, han anser att Dostojevskij kan framställa endast två typer: den nervösa, det är Raskolnikov, och den resignerade, det är furst Myskin.

Under vårt samtal har broder Antoni insomnat, ty han intresserar sig inte för den ryska litteraturen och det är godt, om han vet att den ogudaktiga Lev Tolstoj är utesluten ur kyrkans gemenskap. Det slår mig, hur jag här verkligen har för mig två typer ur det ryska samhällslifvet: munken är ju nästan symbolisk för det byzantinska Ryssland, som ännu hänger fast vid öfverlevade traditioner och denna intelligenta och energiska läkare är en ganska typisk representant för det nya Ryssland, som ännu kan och vill lära så mycket af Väst-Europa.

Vi ankomma till Odessa sent på kvällen och måste öfvernatta på ångbåten, som är ett af bolagets äldsta och sämsta fartyg och värre fullt af ohyra än en bondkoja i Nord-Ryssland. Det bekommer visserligen mina ryska vänner inte det minsta, men svenska resande kunna inte nog eftertryckligt varnas för Svartahafsångaren "Kornilov". På morgonen uppehållas vi af tidsödande sanitära åtgärder, ty fartyget kommer från Egypten och där ha pästfall förekommit. Efter en ångestfull väntan, med karantän i perspektiv, bli vi då äntligen släppta i land i Odessa.

Odessa är Syd-Rysslands Berlin, en pretentiös uppkomlingsstad, med breda boulevarder, stora magasin och många monument. Dess grundläggarinna, Katarina II, har helt nyligen hägkommit med en pompös staty, framställande kejsarinnan som en ungdomlig gestalt i grekisk dräkt, med två af sina älskare, Potemkin och Zubov, förevigade i brons på piedestalen, medan man på det bekanta monumentet i Petersburg, som framställer henne i sin mognaste ålder, har gett plats åt nästan allesammans. Hertigen af Richelieu, den bekante emigranten som kom sig upp i rysk tjänst och länge var guvernör i Odessa, har också hugnats med en tämligen intetsägande staty, där den gamla hofmannen naturligtvis också bär romersk kostym. Stadens stolthet är dess kolossala teater, som tilltagits i alldeles för stora proportioner, så att detta konstens tämpel aldrig är fyllt mer än till hälften. Odessabon står i dåligt rykte för att vara en flack och materialistisk natur, som bara tänker på spannmålspris och växelaffärer och förslöar sig ge-

Efter fotograf.

STORA TEATERN I ODESSA.

Klické: Bengt Silfverparre.

nom omåttlig öldrickning. Han lär aldrig uppmuntra god konst och förstår inte, hvad konstutställningar tjäna till, synnerligen i dessa tider, då man öfverallt kan köpa vackra och billiga patriotiska oljetryck.

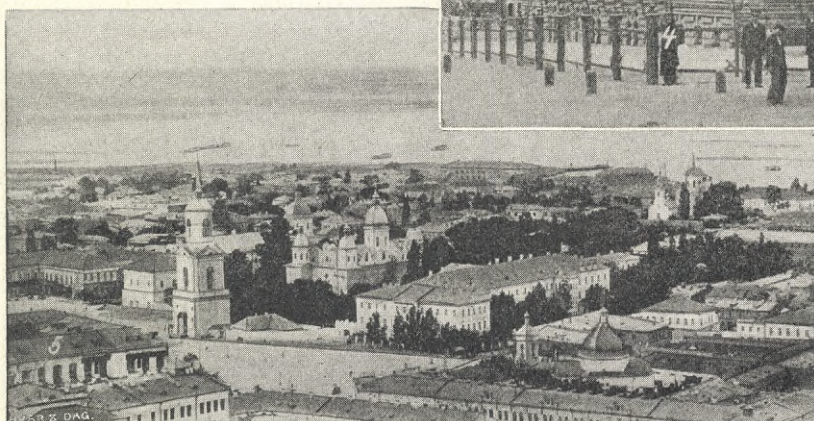
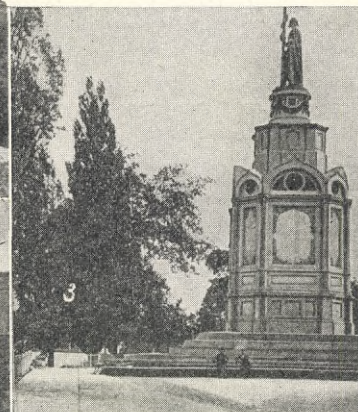
Odessa är Svarta hafvets metropol och loc-

alltjämt detsamma. Bland stadens många bankirer, kolonialhandlare, hotellvärdar finner man åtskilliga grekiska namn, och många judiska, ty i Odessa bo mass-tals med judar. Men de bilda inte här som i Warszawa ett till största delen eländigt proletariat, med sin särskilda dräkt och boende i ett särskildt kvarter. De äro vanligen burgna och välmående, inflytelserika och verksamma. De polska judarna ha ju sitt särskilda språk, sin litteratur och sina tidningar, tryckta med hebreiska typer, de sydryska judarna ha mer smält samman med den öfriga befolkningen. Lillryssarna, som uppträda till stort antal i Odessa, hänga fast vid sitt språk, och liksom i Kiev ha de här en särskild teater, där reper-

- FRÅN KIEV:
1. STORA KLOSTRET (lavran).
2. MARKNADSBYGGNADEN OCH MARKNADSPLETSEN.

kar med storstadens möjligheter alla folk däromkring. Grekerna äro ju hemma här sedan urminnes tider, och de finna sig väl i Odessa . . . deras konstflit är det slut med, men deras handelsgeni är

3. MONUMENTET ÖFVER DEN HELIGE VLADIMIR, Rysslands förste kristne storfurste.

- Efter fotografier. Kliché: Bengt Silfverparra.
4. SYNAGOGAN.
5. PANORAMA ÖFVER KIEV MED DJEPERN.

toar och artister äro lillryska. Man spelar just för tillfället ett stort historiskt utstyrselstycke, "Mazeppa", med många brokiga och rörande taflor ur den store hetmanens lif.

Kiev och Lemberg är den lillryska kulturens huf-

vudsäten, ehuru storryssarna i Kiev inte alls vilja veta något af dem, och polackerna i Lemberg göra spe af detta föraktade bondfolks andliga lif och sträfvan. Till Kiev ställer jag just min resa, sedan jag haft nog af det stela Odessa, jag vill bland annat, alldeles som broder Antonij, besöka det berömda underjordiska hälklostret, inte som han drivven af den troendes fromma längtan, utan af turistens högst profana nyfikenhet.

På en järnvägsresa i Ryssland undgår man sällan att göra bekantskaper, ibland af ganska besynnerligt slag. En resande svensk har ett osvikligt medel att undersöka, om en person han tillfälligt träffar, hör till de någorlunda bildade eller icke. I senare fallet sammanblandar han ofelbart Sverige med Schweiz och börjar tala om Alperna eller Pyreneerna, och upplyst om sitt misstag, frågar han om Sverige ligger nära Japan och hvad man talar för språk i landet. Under resan till Kiev gjorde jag bekantskap med en dam från Odessa, gift och inte längre riktigt ung, hvilken jag genast från början afslöjade som bildad och sedan fann vara en rätt typisk representant för den emanciperade kvinnliga intelligensen i Ryssland. Hon hade studerat i Genève och visste redan därför att skilja Schweiz från Sverige. Och hon skriver numera i tidningar och tidskrifter, översätter och agiterar för framtidens idéer. Den ryska "emancipissan" visar sig väl känna till Strindberg, som hon i hög grad beundrar. Hon har översatt "Fadern" till ryska och berättar, att den märkliga tragedin uppförts med stor framgång både i Odessa och på en turné genom Sydväst-Rysslands städer. Hon känner väl till också den polska litteraturen och påstår, att Strindberg jämte de stora norrmännen utöfvat starkt inflytande på de unga moderna polska författarna. Hon håller ännu på att tala om frihet, konstitution, och nya idéer, när tåget kör in på bangården i det urgamla och dock delvis så moderna Kiev.

I Kiev hålles just den stora vintermarknaden. Staden vimlar af folk, och hotellen äro dyra. Lillryskt bondfolk i kuriösa dräkter trängas på Krestjatik, stadens hufvudgata, med den mondäna ryska och polska publiken. Polackerna äro talrikt företrädde i Kiev, ha sina särskilda bokhandlar och klubbar, men judarna äro än flera och stå, alldeles som i gamla tider, de högdragna panerna till tjänst, när de ruinerat sig på spel och gladt lif i det glada Kiev. På marknaden äro naturligtvis de judiska krämarna talrika.

Marknaden hålles i den del af staden, som ligger i en sänka på Dnjepers strand, det gamla Kiev, där man dref handel redan på korstågens tid, när höjderna däromkring voro en vildmark med en eller annan eremitkoja. Nu är det den fattigaste och mest af arbetare bebodda delen af Kiev, där just nu de strålkande knota och förstärkta polispatruller dra genom gatorna. Marknadshuset är en stor träbyggnad i två våningar, till trängsel fylld af de mest olikartade krämarstånd, där emellertid handeln går trögt i dessa dåliga tider. Annars bjuds det verkligen på allehanda kaukasiska filigransarbeten, persiska mattor, kasansk tvål, snickeriarbeten från döstumhemmen i Warszawa. På nedra botten har en företagsam man inrättat en kinematografteater med bilder från Port Arthurs belägring: man får se till och med den spännande scen, då Stössel skall underteckna kapitulationen, hans förbittring och storartade gest, när japanerna fordra oantagliga villkor, hans bittra sorg vid soldaternas uttåg ur fästningen, men det märkliga var, att omgifningen inte alls verkade Mandschuriet, att soldaterna verkade uppladda mannekiner och Stössels gest verkade närmast som den högsinta öfverens i folkpjäserna, då han vägrar begå en *verkligt* låg handling. Ett annat nummer som väckte stort bitall var en sentimental och sedelärande förförelsehistoria från Paris: under

slutscenen, som visade de aktningssvärda föräldrarna vid dotterns dödsbädd, snyftade tre starka karlar på första bänken. Hvaraf den skarpsynta iakttagaren lätt sluter, att lillryssarne äro mycket lätttröda och att hos dem den äkta slaviska "hjärtedogheten" uppenbarar sig i renaste form.

På torget utanför är det lustigt marknadslif, och det säljs kolossala mängder sötsaker, trähästar och trumpeter, och naturligtvis de vanliga enkla fotografierna af "krigshjältarna" samt bilderna af tronföljaren och hans höga föräldrar, med Guds ängel i bakgrunden. Till de frommas uppbyggelse säljer man också små häften med helgonbiografier och trohjätadt naiva bilder af det stora klostret, omgifvet af den talrika skara gudsmän, alla hvitskägiga och med korslagda händer, som genom heligt lif i denna försakelsens boning till sist vunnit salighetens skinande gloria. Det stora klostret, den berömda lavran, är vackert beläget på Dnjepers höga strand och är skönjbart vida omkring. De nutida munkarna ha förvekligats därhän, att de bo ofvan jord, i de långa hvita huslängor, som omge klostrets rikt sirade och af sju gyllene kupoler krönte hufvudkyrka. Ännu hålles dock gudstjänst i de små underjordiska kapellen, i den tidiga morgonstunden, vid de smala vaxljusens karga sken.

Hälklostret består af två olika afdelningar med skilda ingångar, men alldeles lika inrättade: låga, smala, slingrande gångar med celler på ömse sidor, och i nischer de bisatta gudsmännens kistor. En gammal väslig munk är vägvisare, och han åtföljes, utom af mig, af två unga judegossar från Kiev, en bondgumma från Pultava och en ung bonde från Kostroma, hvilken går sin väg fram under ideliga böner och oafbruten syndajämmer. Han har troligen svåra saker på sitt samvete, och judegossarna stöta hvarandra i sidan och låta fnissande förs å, att han in i det allra sista måtte ha sökt tröst i flaskan. Kanske göra de honom orätt, judarna äro ju sedan gammalt den kristna fromhetens bespottare — jag skall skriva ett litet bref i saken till herr Suvorin i Novoje Vremja.

Den gamla munken förklarar de olika relikernas innebörd och berättar episoder ur klostrets historia och ur de heliga människens lif. Han stannar vid hvar och en af de små, med röda dukar övertäckta kistor, nämner helgonets namn och ser till, att oljan inte tagit slut i dess evigt brinnande lampa.

Där hvilat den helige Antonij, klostrets grundläggare, som lefvat länge på berget Athos i en klipp-håla och som kom på den tanken att göra skogshöjden här vid Dnjepern till ett nytt heligt berg; men när munkarna blefvo för många omk ing honom, flyttade han åter bort och gräfd sig en ny håla ett stycke därifrån, som i sin tid likaså växte ut till ett helt kloster. Många fromma människor uppsökte nämligen Kiev, mindre för de fromma munkarnas skull än för att skåda den berömda Sofiakyrkan med dess femton kupoler, dess undergörande madonnabild och dess många relik, bland hvilka också en droppe af Kristi blod. Storiursten Jaroslav lät bygga den till minne af sin seger öfver tatarerna, och helt nära har man i senare tid förevigat en annan af de rättrogna lillryssarnas bedrifter: med den vackra ryttarstoden öfver Bogdan Chmelnikij, som bragte Kiev under den moskovitiska tsarens spira, undan polackernas förtryck.

Kievs historia för också tanken till Nordens. Man ser bland gravarna i hälklostret också den gamle krönikeskrifvaren Nestors, det ärevärdiga sanningsvitne, som berättar om det ryska rikets grundläggande af nordborna och dess första sagolika historia. Här hvilat också en varjag, en man från Norden, som på ålderdomen utbytte krigsrustningen mot munkens kåpa. Många under förtäljas ur de fromma klosterbrödernas

lif. Liman asketen tjänstgjorde en gång som klosterträdgårdens vaktare, då han såg tre tjuvar bryta sig in. För att tvinga dem till ånger och bättring bragte han dem genom sina böner att orörliga växa fast vid marken, och sedan de stått så i tre dagar, lät han dem gå, fulla af ånger och villigt redo till bättring. Af de två bröderna Johannes och Teofil dog den förre tidigast; när Teofil redan under sin lifstid ville göra sig en graf, flyttade sig den döde brodern i sin kista för att ge honom plats vid sin sida. Så var de heliga människors lif en kedja af andaktsöfningar, försakelser och underbara skickelser. En af dem närde sig endast med gräs och örter och dog i sin ungdom; hans minne bör vara vegetarianerna kärt, och om de icke vore så upplysta som de äro, borde de anse honom som sitt speciella skyddshelgon.

Jag har hufvudet fullt af alla dessa besynnerliga legénder, när jag kommer ut i dagsljuset och åter ser Dnjepers blåa is och den oändliga slättens hvita yta. Ännu är man öfverallt omgifven af minnen från kristendomens första tid i den ryska bygden, jag står på den kulle, från hvilken den helige Vladimir sägs ha störtat det sista hedniska afgudabelätet ner i flodens vågor. Längre bort ligger Askolds graf, och storfurst Jaroslavs gyllene portar, och andra legendariska platser.

Med mindre djärfva händer än på andra håll har den skeptiska vetenskapen här handskats med alla dessa ärevärdiga minnen och traditioner. Den har

visserligen farit illa fram med den gamle Nestor och plockat hans vackra krönika i små bitar. Men man älskar inte, att den profanerar de heliga minnena från kristendomens första tider, ty kyrkan är ju i besittning af sanningen och behöfver inte vetenskapens hjälp. Den som inte besinnar det, kan råka illa ut. En professor i kyrkohistoria i Moskva skref ett högst grundligt arbete om kristendomens första öden i Ryssland, i hvilket han vågade dra åtskilliga af de gamla berättelserna i tvifvelsmål. Följden var, att han miste sin plats och att man förbjöd honom att trycka fortsättningen af sitt verk. Sådant är ju ingenting ovanligt i Ryssland. Den kyrkliga censuren är naturligtvis sju resor värre än den världsliga, lika brutal och ännu skyggare för ljuset.

Vid klosterkyrkan träffar jag ånyo de två judegossarna och slår mig i samspråk med dem. De trifvas inte illa i Kiev, tycka sämre om polackerna än om ryssarna och påstå, att de judiska studenterna äro de bästa vid universitetet.

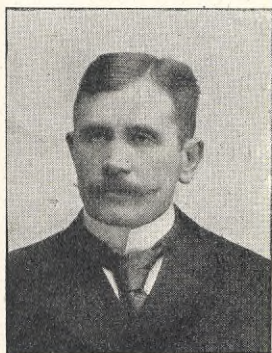
— Och ni är inte rädda för knutpiskan?

— Det är inte så farligt, svarar den äldsta, bara man inte bråkar och i tid vet, hvart man skall sticka rubeln.

— Och bara man kommer ihåg, att man inte lefver i det förlofvade landet, säger den yngre med ett gladt skratt och en klipsk min, som klär honom.

Oleg.

HEML. UTSKOTTET. II.

Prof. E. TRYGGER, 1:a kamm. Invald i st. för frih. Åkerhielm, som blifvit förhindrad deltaga.

RÄTTELSE. Porträtt af ledamoten i hemliga utskottet häradsdomare J. BROMMÉ, BILLSTA, bief i föreg. nr oriktigt undertecknad med folk-skollärare L. G. Broomé.

HERTIGENS AF CONNAUGHT BESÖK I SPANIEN: I vagnen hertigen och konung Alfonso.

NORDENS SPRÅK OCH LITTERATUR VID SORBONNE.

Det stora parisuniversitetets, La Sorbonne, eljest ofantligt rikhaltiga undervisningsprogram har till för få dagar sedan icke upptagit någon rubrik för skandinaviska språk och skandinavisk litteratur, och någon lärostol har ej funnits för undervisning i nordisk kulturhistoria.

Sedan år tillbaka har lektorn vid Lycée Carnot, Paul Verrier, hvars bild vi här återgifva, ägnat de nordiska språken ett ingående studium, och förutom rent vetenskaplig kompetens uppnått en rent af häpnadsväckande färdighet i svenskans, norskans och danskans praktiska användning.

Trots det Verrier, som är

PAUL VERRIER.

af normandisk härkomst — han vansläktas sannerligen ej på sina nordiska urfäder — blott vistats tillsammans några få månader i Norden, talar han flytande de trenne nordiska språken, och, hvad mera är, författar icke blott språkligt oklanderliga utan formfulländade värk på svenska, norska och danska, som därjämte äro verkligt god poesi och icke låta ana en främling som författare.

Verrier har nu också äntligen blifvit förste innehafvare af en nyupprättad docenturbefattning vid Sorbonne, som numera således räknar de nordiska språken och nordens kulturhistoria bland sina läroämnen.

Han inaugurerade häromdagen sin nya, för oss nordbor så intr. ss. anta verksamhet vid universitetet i Paris, med en inledningsföreläsning öfver den "Skandinaviska individualismen".

H—d H—n.

DEN SISTA FÄRDEN.

General Lagerbergs begrafning ägde rum den 30 mars i Klara kyrka i Stockholm. Stora folkmassor voro i rörelse både utanför det hus vid Brunkebergstorg, där den aflidne bott, och på Klara kyrkogård. I den vackert dekorerade, till trängsel fyllda kyrkan märktes

SKYTTERÖRELSEN.

»SEGERGUDINNAN», tablå vid en nyl. hällen skyttefäst i Lund.

GENERALEN, GREFVE SVEN LAGERBERGS BEGRAFNING: bland de närvarande ett flertal af de kungliga personerna, och dessutom representanter för alla de områden inom statslivet, med hvilka generalen i lifstiden kommit i beröring.

Generalen hade uttryckligen förordnat att inga personalia finge förekomma vid hans kista, men äfven om därför mycket af hvad man eljest just vid detta tillfälle skulle velat ge luft i ord blef outtaldt, voro dock alla såväl de vid ceremonien närvarande, som de utanför i skaror samlade, lika gripna af den vemodiga känslan, hur svårt det skall bli att fylla tomrummet efter en man, som i så hög grad varit gunstling

Kistan buren af 8 kaptener ur Göta Lifgarde. — Å kyrkogården hos en och hvar som den bortgångne gamle generalen.

Foto. Nyström. Karlstad.

FRÅN VÄRMLANDS LÄNS SKYTTEFÖRBUNDS FÄLTSKJUTNINGAR utanför Karlstad i slutet af förra månaden.

Kliché: Bengt Sjöqvist.

Efter porträtt.

C. E. J. ROGBERG. †

Klisché: Bengt Sjöfverparre.

Efter porträtt.

F. A. TAMM. †

Klisché: Bengt Sjöfverparre.

F. d. kanslerssekreteraren vid rikets universitet, professor *Carl Erik Johan Rogberg* afled den 27 mars i en ålder af nära 76 år.

Carl Rogberg var född i Uppsala och tillhörde en gammal lärare- och prästsläkt. Hans far var professorn vid Uppsala universitet och kyrkoherden i Gamla Uppsala C. G. Rogberg.

Efter att ha genomgått Växjö gymnasium blef R. 47 student i Uppsala. Hans förnämsta studium blef historia och klassiska språk, och 57 promoverades han till fil. d.r. Två år senare utnämndes han till docent vid universitet. Som sådan kom han emellertid icke att kvarstå mer än några år. Han tillträdde en lektorsbefattning vid Stockholms gymnasium, sedermera Norra Latinläroverket, och kvarstod i denna till 97.

Han hade nyss kommit till hufvudstaden, då han hedrades med förtroendet att bli de dåvarande arfurstarnes lärare, och då han 74 efter 10 års tid fört denna uppgift till slut, erhöi han professors namn, heder och värdighet.

Härefter återgick han på allvar till sitt lektorat. Två år senare utnämndes han till kanslerssekreterare vid rikets universitet och Karolinska institutet, och 94 äfven vid Göteborgs högskola. Under det han som nämndt afgick från lektoratet 97, tog han först 03 afsked från kanslerssekreterarebefattningen och drog sig därmed fullständigt tillbaka till privatlivet.

Den högt skattade pedagogen arbetade äfven på andra områden. Han var ledamot af den 66 tillsatta kommissionen för granskning af till elementarläroverkens tjänst utgifna historiska och geografiska läroböcker samt åren 80—93 ledamot af direktionen för högre lärarinneseminariet. Sedan 76 var han värddare af konungens arkiv.

Från trycket har R. utgifvit bl. a. en del af Schinkels "Minnen ur Sveriges nyare historia".

* * *

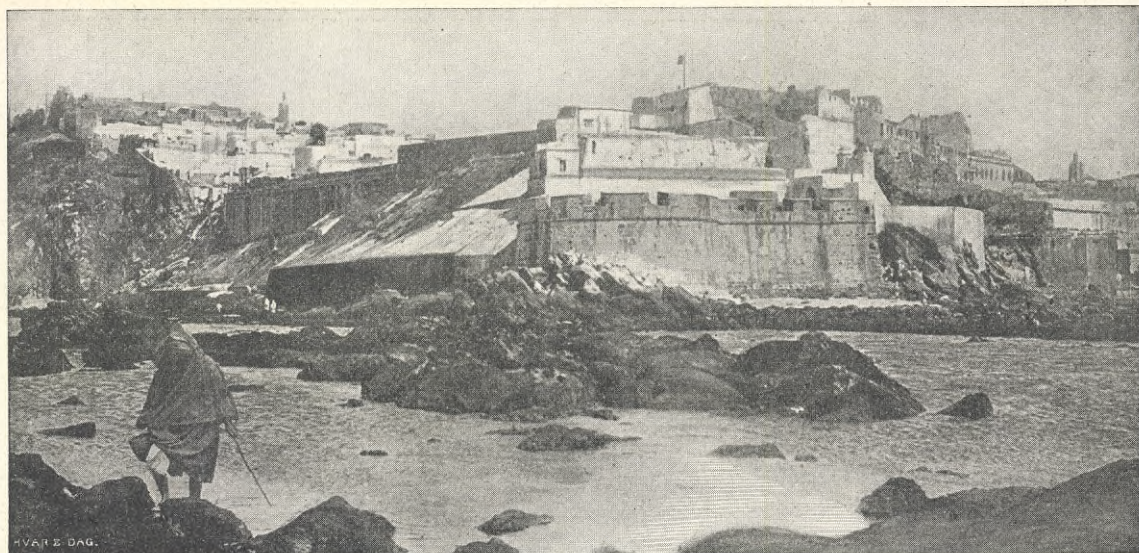
Vårt nordsvenska universitet har i dagarna i *Fredrik August Tamm* förlorat en man som oaktadt han icke var bland dess mera framträdande lärarekrafter, likväl på grund af sina båda som personlighet och vetenskapsman gedigna egenskaper af alla som stått honom nära var högt skattad.

T. var född i Tvetå, Stockholms län, den 30 mars 1847 och således vid sin bortgång jämt 58 år. Efter att ha genomgått Uppsala läroverk aflade han studentexamen 63, blef fil. kandidat 73, disputerade för fil. doktorsgrad 74, promoverades 75 och anställdes samma år som e. o. amanuens vid universitetsbiblioteket. Denna befattning lämnade han emellertid redan följande år, då han efter ny disputation sökte och vann anställning som docent i nordiska språk. Läsåret 78—79 vistades han i Leipzig för språkstudier. År 80 förklarades han kompetent till den då nyinrättade e. o. professuren i svenska språket, hvilken han sedan fick såsom vikarie uppehålla under tio års tid. Äfven för ordinarie professuren i nordiska språk uppehöll han föreläsningar under en del af år 83. Sedan humanistiska sektionen redan 91 föreslagit upprättandet af en personlig professur i svenska språket för T:s räkning, upprepades denna anhållan af både sektion och konsistorium åren 94 och 95, men ledde ej till annan åtgärd från öfverhetens sida än att T. år 97 tilldelades professors namn, heder och värdighet, samtidigt med att han fyllde 50 år. Prof. T. sysselsatte sig särskildt med studiet af låneord i svenska språket och understöddes häri af sina omfattande kunskaper, utom i äldre och nyare svenska, i allehanda slaviska, baltiska, romanska, germanska m. fl. språk och munarter, som påverkat svenskan. Inom denna vetenskapsgren hafva många afhandlingar flutit ur hans penna. Hans förnämsta verk, som nu tyvärr lämnats ofullbordadt och för hvars fortsättande det torde vara mycket svårt att finna en lika kvalificerad person, är en *Etymologisk svensk ordbok*, hvars 8:de häfte (bokstafven K.) nyss i manuskript afslutats. På detta verk har han sedan 90 med statsunderstöd arbetat och det är så mycket lifligare att beklaga, att han icke medhann dess afslutande, som vår litteratur icke äger någon annan föregångare eller medtäflare till detsamma är Ihes 1769 utgifna *Glossarium*.

T. var utprägladt frisinnad till hela sin läggning. Syntes han icke i första ledet, så var han så mycket trofastare på sin post i andra. Och hans ståndpunkt var alltid betingad af en stark ansvarskänsla.

Prof. T. ätnjöt inom språkforskarnes krets stor aktning och var af kamrater mycket omtyckt för sitt vänsälla och flärdlösa väsen.

TILL KEJSARBESÖKET I MAROCKO.

Efter fotografi.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöbergparre Stam—Öbg

TANGER, DEN MAROCKANSKA HUFVUDSTADEN på hvilken Europas uppmärksamhet nu är med spänning fästad.

Meningsutbytet rörande kejsar Wilhelms besök i Tanger har varit synnerligen lifligt i hela världsprässen. Som finans-politisk demonstration har det med allt skäl tillagts besöket en oerhörd betydelse. Den franska prässen har pekat på det endast några dagar före den stora händelsen gjorda mordförsöket på Times' korrespondent och påvisat, hur väl energiskt civilisationsarbete — naturligtvis franskt — vore af behovet påkalladt. Tysk-

KEJSAR WILHELM.

lands uppträdande vore så godt som ett vapen i handom på de antifranska moriska intrigörerna.

Engelska prässen förebrår med styrka sin regering att ha genom försumlighet lemnat kejsaren tillfälle utföra sin tvifvelsutän för Tysklands handel gäneliga kupp.

Kejsar Wilhelm kan också vara nöjd med sitt schackdrag.

De dyrbara tillrustningar sultanen gjort för att värdigt hälsa den för

Efter fotografi.

PANORAMA ÖFVER TANGER.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöbergparre Stam—Öbg

Marockos suveränitet så lifligt intresserade kejsaren liksom mottagandet på platsen visa otvetydigt det värde Marockos invånare tillskrifva det högeligen remarkabla besöket.

1. FÖRNÄMA ARABER: Utrikesministern, guvernören af Fez och en af sultanens kammarherrar.
2. ARABISKA KVINNOR.
3. TULLHUSET I TANGER.
4. ARABER FRAMFÖR TULLHUSET I TANGER.
5. ANDJERAKABYLER, KÖPANDE AMMUNITION.
6. FRÅN HAMNEN I TANGER.
7. KAMELER.

Efter fotografier.

BILDER FRÅN TANGER.

Kliché: Kem. A.-B. Brøgt Silfresparre Ståm—Gbg.

ETT WASHINGTONPORTRÄTT I SVERIGE.

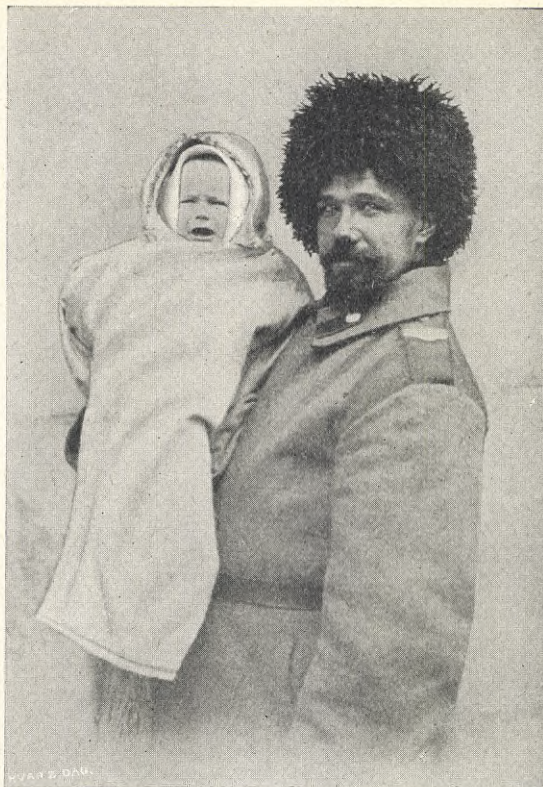

Kliché: Bengt Sjöforsparre.

ETT UNIKT PORTRÄTT AF GEORGE WASHINGTON.

Å Arnäsholms gods i Vestergötland finnes ett synnerligen intressant porträtt af Amerikas nationalhelgon, de förenade staternas förenare och förste president, George Washington. Man bemärke omskriften "Esqr, generalissimo of North America", som anger att porträttet är från tiden före hans presidenttid. Porträttet har flyttats från det äldre slottet till den omkring 1817 uppförda nuvarande säteribygnaden.

BILDER FRÅN KRIGET.

Efter fotografi.

"HEM FRÅN KRIGET". Kliché: Bengt Sjöforsparre.

En ung rysk medborgare, hvars närvaro på krigsskådeplatsen icke ansågs vidare nödvändig, har i dagarne anländt hem och väckt mycken uppmärksamhet i S:t Petersburg. Det är den 7 månader gamle sonen till en löjtnant vid den stridande armén och dennes maka, anställd vid Röda korset. Den lilles hemförande var anförtrod åt soldaten Serafim Perloff, som efter att ha överlämnat honom välbehållen i hans farmors armar omedelbart återvände till Mukden eller den plats i grannskapet där regementet vid hans återkomst kunde befinna sig.

Efter fotografi.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöforsparre Sthlm.—Öbg.

RYSSARNE PÅ ÅTERTÅG. Transportens besvärlighet vålla oupphörligt svårigheter. Ryssarne kunna icke lära sig att handtera hvarken de tunga kinesiska fordonen eller de kinesiska mulåsnorna. Detta är nu endast en episod. Man kan tänka sig hur det gick till efter Mukden.

Efter fotografier.

1. JAPANSKA TRUPPER VID HUNFLODEN på väg till Heï-kon-taï.
2. GENERAL BILDERLING (x), den stupade ryske generalen. Foton tagen under en inspektion af trupper efter general Gripenbergs afresa.

3. TRANSPORT AF JAPANSKA FÅNGAR, tagna vid Sandepu, i Mukden på väg till Charbin.

Öfver: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre Sthlm.—Obo.

»LILLA MAMMA».

För HVAR 8 DAG af TH. RANDAL.

THORA RANDAL.

Lilla mamma älskade också att hoppa från stol till stol inne i barnens rum, följd hack i häl af den jublande Baby och Bellis.

Lilla mamma log alltid och svepte med förkärlek sin smärta, lilla dockgestalt in i frasande siden och luftigt tyll. Men lilla mamma liknade heller inga andra mammor.

Hon såg ut som en liten elfva med gula babylockar och blåa babyögon och var lika oförståndig som sina egna små barn.

Lilla mammas man var en ansedd och sträng diplomat, som afgudade sin lilla barnahustru.

Han hade sett henne leka nere vid strandkanten, då han en sommar rekreerade sig vid "Aix les Bains", blifvit kär, friat och gift sig med 17-åriga mademoiselle Denise.

Han förde henne med sig upp till den kalla nordens, och försökte inpränta hos henne sitt lands skick och seder samt sitt ständs etikett.

Men Denise hängde med näbbet, hade tråkigt, frös och längtade tillbaka till sitt soliga hemland.

Men så kom Bellis och året därefter Baby. Denise blef döpt till "lilla mamma" och glädde sig hjärtligt åt sina små lekkamrater, hvilka liknade henne själf på en prick.

Lilla mammas största fasa voro de officiella middagarna och visiterna. Hon hatade att sitta styf och stel vid en tråkig bordkavaljers sida och äta sig igenom en hel lång diner med en massa rätter, som hon inte brydde sig om.

Hon tyckte mycket bättre om att sitta hemma hos Bellis och Baby och äta sig mätt på två af sina älsklingsrätter och dricka champagne ur de slipade venezianska pokalerna. Ty lilla mamma älskade champagne. Det var, som vore hon själf i släkt med vinet, glittrande pärlor, med dess ljusa, gyllene färg och brusande, flyktiga skum. Det värsta af allt var att lilla mamma så ofta begick grofva brott mot etiketten.

En gång då hon var till "grand diner" hos ministern fick hon till vis à vis vid bordet en något bedagad konsulinna.

Lilla mammas snabba öga upptäckte snart att konsulinns nattsvarter lockar voro oäkta och att en af dem satt helt lös.

Allt efter som middagen skred framåt skred också konsulinns löslock allt längre och längre ned i pannan och vid desserten föll den ned i den läckra "ananas-parfainen", som hon just hade serverat åt sig. Lilla mamma, som följt lockens skridande med spänd intresse, utbröt i ett klingande skratt vid denna syn, och klappade i händerna af pur förtjusning.

Konsullinnan höll på att svimma och stämningen vid lilla mammas bordända blef som genom ett trollslag ytterst kylig.

Ett dylikt utbrott vid en af hans excellens middagar var en oerhörd förseelse.

Då lilla mamma åkte hem den kvällen fick hon en sträng tillrättavising af sin man.

Han talade länge, öfverbevisande och faderligt.

De uppmaningar, som från flera håll riktats till oss att presentera bilden af den omtyckta förf. fru Thora Randal, ur hvilken penna vidstående skiss flutit, och hvilken allt som oflast gästet H. 8 D:s spalter, komma vi så mycket hellre till mötes, som författarinnan genom sina små skildringar blifvit helt populär. — Fru R. är född 80 i Uppsala och dotter till den bekante musikdirektören Wald. Neumann. Sedan några år gift och bosatt i Köpenhamn, har hon därjfrån som korrespondent och novellist flitigt medarbetat i den svenska prässen. F. n. bekläder hon posten som redaktionssekreterare i svenskarnes organ "Vår tidning" i Köpenhamn.

Och då han hade talat i 15 minuter, och trodde att lilla mamma satt sorgsen och skuldmedveten vid hans sida, utbröt hon plötsligt i ett klingande skratt.

— Åh, Gerhard — kära Gerhard — det var då den kostligaste syn jag någonsin sett! sade hon och torkade tårarna ur ögonen, det var, vid himmelen, det fästligaste vid hela hans excellens diner!

Så lutade herr Gerhard sig tillbaka mot kupéns kuddar och — resignerade.

En annan gång skulle lilla mamma och hennes man, legationssekreteraren, på visit hos grefve de K., en framstående diplomat.

Lilla mamma såg ut som en rosenknopp i sin violetta sammetsdräkt med muff och boa af hermelin och med en stor plymbesatt hatt på sitt ljusa babyhufvud.

Hennes man såg beundrande på henne och förmanade henne att uppföra sig korrekt hos grefven.

Lilla mamma suckade, nickade och steg upp i vagnen. Grefven och grefvinnan mottogo dem i salongen.

Lilla mamma gjorde en graciös nigning, tog plats på en taburett och konverserade om väder och vind, teater, litteratur och musik, så hennes man strålade af förtjusning.

Det kom flera gäster.

Herrarne drogo sig tillbaka och politiserade, damerna sågo i album och diskuterade moderna.

Lilla mamma satt bortglömd på sin tuburett. Hon gäspade bak sin muff och såg sig omkring i rummet.

I kabinettet bredvid låg grefvinnans premierade angorakatt och slickade sina silkeshvita tassar.

Ett, tu tre var lilla mamma inne i kabinettet hos katten och började leka med den, och då hennes man långt omsider uppsökte henne för att de skulle säga farväl och gå, fann han henne krypande på alla fyra efter katten, som släpade i väg med hennes hermelinmuff och boa. Grefven som följde efter honom in, drog draperierna diskret ihop bakom sig.

Det var ingen syn för "fina världens" damer, men han själf var kvinnovän och förstod att uppskatta en dylik pikant situation.

Den gången grälade legationssekreteraren eftertryckligt på lilla mamma, så hon kom hem med röd-gråna ögon, och gick direkt in till Bellis och Baby och klagade sin sorg för dem. De visade sin förståelse af lilla mammas sorg, genom att uppstämman en kraftig gråtduett, som resulterade i att lilla mamma blef öf och utdelade ett par "kraftiga örfilar åt de små skrikhalsarne.

Lilla mamma älskade att dansa. Icke i en stel balsal med en massa mer eller mindre styfbenta kavaljerer, utan hemma i den stora matsalen med parkettgolfvet och med Baby och Bellis som dansanta damer. Ty lilla mamma var kavaljer och förde.

En ruskig aprilidag lödo de spruckna tonerna af ett positivt upp till barnkammaren.

Bellis och Baby kröpo upp i fönstret för att se på "pelemannen", och lilla mamma kom springande från salongen, hvarest hon legat i sin älsklingsställning — på magen — och läst i en roman, in till småbarnen.

— En spelman! En spelman! jublade hon, och tryckte sin lilla babynäsa flat mot rutan för att upptäcka mannen med positivt nere på gården.

Plötsligt fick hon en af sina många, lustiga idéer. — Anton! ropade hon ut i den långa korridoren.

I nästa minut stod Anton framför henne, allvarlig, slätrakad och korrekt i sitt stilfulla livré.

— Anton bed spelmannen komma hit upp och ta' positivt med sig!

P. LARSSON.

70 F. d. riksdagsmannen landtbrukaren Per Larsson i Viggetorp (Värml. l.) fyller den 13 april 80 år. Under lång tid verksam i länets och socknens allmänna angelägenheter. Innehåft en mångfald förtroendeuppdrag.

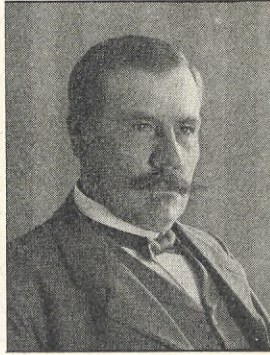
N. A. STRÖMMAN.

70 år fyllde den 26 mars grosshandlaren Nils Axel Strömmann delägare i firman Strömmann & Co., Göteborg.

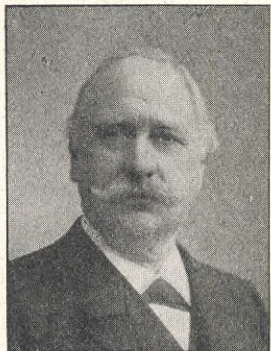
W. H. J. P:SON KINBERG.

60 år fyllde den 27 mars regementsveterinären vid Vendes artregemente Wilhelm Henrik Jakob P:son Kinberg. Född i Kägeröd (Malmh. l.) distriktsveterinär 71-74, bataljonsveterinär 80-83, länsveterinär 83-92, regementsveterinär sedan 92.

R. ABELIN.

Ingenjören och godsägaren R. Abelin å Norra Håkanbohl fyller den 11 april 50 år. V. ordförande i kommunalnämnden, led. i fattigvårdsstyrelsen samt ordförande i Värmlands brandstödsboiag inom Nysunds socken.

C. P. AF BURÉN.

70 år fyllde d. 26 mars bruksägaren Carl Pontus af Burén å Boxholm (Österg. l.) Stud.-ex. 53. kammeralex. 54, e. o. kammarskrivare vid postverket s. å., tillförordnad postmästare 56-58, postm i Boxholm 58-85. Led. af riksdagens Första kammare 2 perioder.

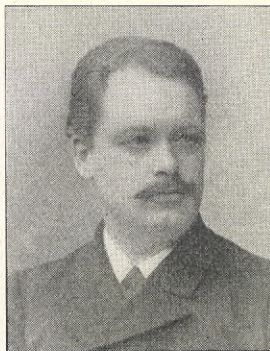
G. ERICSSON.

F. d. riksdagsmannen Gustaf Ericsson i Stockholm fyllde den 24 mars 70 år. Mångårig ordförande i Stockholms Arbetareförening på 70-talet. Ledamot af stadsfullmäktige 75-85. Ledamot af riksdagens 2:dra kammare 79-87, 91-96.

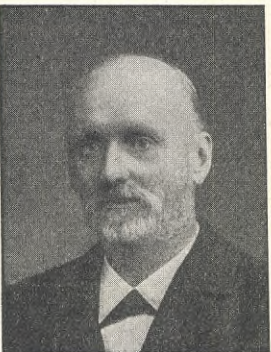
L. J. ATTERBERG.

Delägaren i firman Edwin Andrén & Co. i Göteborg, ingenjören Anders Johan Atterberg fyllde den 28 mars 60 år. Synnerligen intresserad och verksam i Göteborgs kommunala angelägenheter. Sedan 97 medlem af stadsfullmäktige.

L. J. ZETTERQUIST.

Konsertmästaren i Hofkapellet Lars Johan Zetterquist i Sthlm fyllde d. 25 mars 45 år. 75-78 elev vid Musikkonseruatoriet i Sthlm, 78-80 hos Leonard i Paris. Regementsmusikdirektörsexamen 84, konsertmästare i hofkapellet 86, lärare i violini vid musikkonseruatoriet i Stockholm sedan 03.

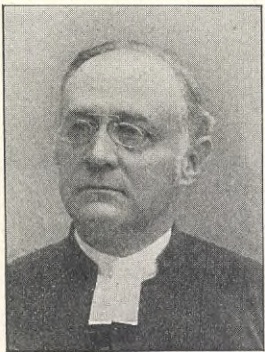
J. G. W. ZANDER.

70 år fyllde d. 29 mars doktor Jonas Gustaf Wilhelm Zander, upptäckt af den snart sagdt världsberömda Zanderska metoden för medikomekanisk gymnastik. Vi hänvisa till vår utförliga biografiska jämte beskrifning i no 8:V.

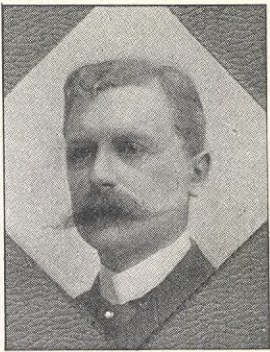
C. E. F. SANDELIN.

Kronolänsmannen Carl Edmund Ferdinand Sandelin fyllde den 3 april 60 år. Född i Arvika, kronolänsmän i Kilis härad (Verni) sedan 74; beviljningsberedn ordf. i Frykerud sedan s. å., ordförande i kommunalstämman sedan 78.

A. J. ANDERSSON.

Kontraktsp:rosten, kyrkoh. Adolf Josef Andersson fyllde den 30 mars 55 år. Studentex 69, prästvigd 80, kyrkoherde i Fästöl sedan samma år, kontraktsp:rost 03. Ordförande i beviljningsberedningen 88-04, led. af direktionen för Sk. prästerskapets byggnadskassa 97.

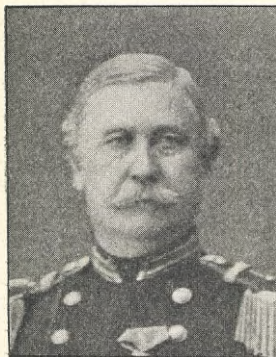

K. S. LEIJONHUFVUD.

55 år fyllde d. 31 mars verkst. dir. i Lifförs.-A.-B. Victoria i Sthlm frih. Knut Sperling Leijonhufvud. St. ex. 71, allg. ex. fr. Lituna 75, v. dir. i Lifförs.-A.-B. Victoria sed. 87. Arr. af egend. Ekebyhof vid Drottningholm 75-86, under denna tid ordf. i kommunalst. Styr. ordf. för Lifförsåkrings A.-B. De Förenade.

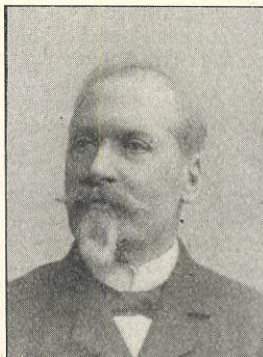

PORTRÄTTGALLERI

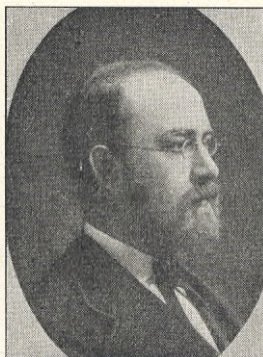
C. G. PLANTING—GYLLENBÅGA. †

Majoren i armén, f. d. kaptenen Carl Gabriel Planting—Gyllenbåga afled den 23 mars i Linköping. F. 18 på Lilla Gaflo (Jönk. l.), ofv. ex. 37, löjtnant vid Jönköpings regt. 46, kapten 58, major i armén 72, afsked. 78. Deltog i dansk-tyska kriget.

F. A. NORSTÖM. †

Den 18 mars afled i Stockholm f. d. maskindirektören vid statens järnvägar Frans August Norström. F. 28 i Södermanland, studentex. 47, examen från Teknologiska inst. 55, maskiningenjörsassistent 63, maskiningenjör 72, maskindirektör vid andra distriktet 78.

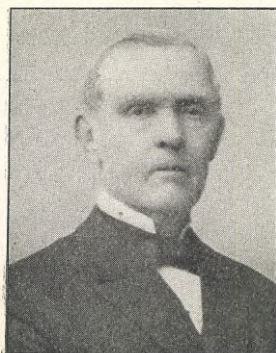
C. E. PETTERSSON. †

D. 23 mars afled i Falköping läroverkskoll. och rådm. Carl Emanuel Pettersson, 55 år g. F. i Helsingborg stud.-ex. 68, lär. i Falköping sed 75 Sed. 76 led. af stadsfullm. under många år dess v. ordf. sedan 96 rådmän. Innehade dessutom en mängd förtroendeposter i kommunen.

H. B. RICHERT. †

Kaptenen vid Väg- o. vattenbyggn. kåren Hjalmar Bernhard Richert afled i Sthlm den 17 mars 45 år gammal Löjtn. vid kåren 88, kapten 98. Vid stat. järnvägsb. 81—82, arbetschef vid lands Cement A.-B. 91—92, bitr. lär. v. Tekn. Högsk. 91, verkst. dir. i N. Asfalt A. B. i Sthlm sedan 96. Led. i vattenfallskommittén.

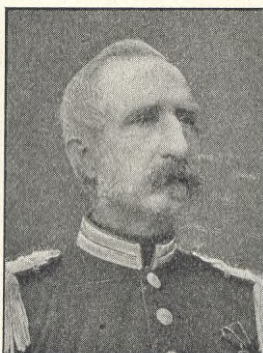
C. E. LIDELL. †

F. d. kanslisten i ecklesiastikdepartementet fil. jubeldoktor Claës Erik Lidell afled den 28 mars i Stockholm, 90 år gammal. Född i Västergötland, fil. dr. 42, fil. jubeldr. 92.

H. W. HÜLPHERS †

F. d. lifmedikus hos änkedrottinn. Desideria, Herman Wilhelm Hülphers afled i Sthlm d. 21 mars 82 år g. Stud.-ex. 40, kir. mag. 48, med. dr. 56. Tjänstgj. lifm. 57 reg. läk. v. 2:a Lifg. 70—97, läk. v. Fri mur.-barnh. 71—94, lär. i mil.-läk.-kursen 81—87, med. jub. dr. 1900. Föret. fl. utl. studier. Ugg. a/handl., skrifter o. uppsatser.

P. A. A. VON PLOMGREN. †

Majoren i armén f. d. kaptenen Pontus Axel Adolf von Plomgren afled i Stockholm den 26 mars. F. på Brodda (Malmöhus län), underlöjtnant vid Svea Lifgarde 49, löjtnant 53, kapten 60. Major i armén 80, afsked samma år.

A. NORMAN. †

Den 21 mars afled i Malmö kassören Alexis Norman, 32 år gammal. Född i Skanör, led i styrelsen för Malmö handelsklubb, i Malmö handelskårs sjuk- och begravningskassa, medlem i stadsrevisionen.

Icke en min förändrades i Antons ansikte, men han blef stående en half minut längre än det var nödvändigt, förrän han svarade:

— Som nådig frun befaller!

Då Anton var gången sprang lilla mamma ut i köket, följd i hätarne af Bellis och Baby, och ropade åt allt tjänstefolket att de skulle komma in i salen, för nu skulle det dansas.

Så for hon tillbaka genom korridoren in i matsalen, alltjämt följd af Bellis och Baby, och här tänkte hon alla ljusen i den elektriska kronan. Så tog hon barnen i famn och svängde rundt med dem.

— Vi sta dansa me lilla mamma! jublade de i korus, och lilla mamma jublade med dem,

Så kom Anton med spelmannen — en stackars trasig invalid — och efter dem allt tjänstefolket. Lilla mamma gaf tecken åt spelmannen att han skulle börja och så neg hon för den korrekte Anton, och elegant som en löjtnant förde han sin dam ut i dansen.

— Dansa, dansa allesamman! nickade hon åt de andra och snart svängde alla sig rundt efter positivets spruckna toner.

Plötsligt öppnades dörren in till salongen, och legationssekreteraren stod på dess tröskel.

Han såg mörk ut och hans panna låg i djupa

veck. Tjänstefolket drog sig skyggt tillbaka, men lilla mamma släppte Antons arm, sprang bort till sin herre och husbonde och drog honom med sig ut på golfvet.

Spelmannen vefvade vidare, Baby och Bellis jublade och lilla mamma dansade med sin man, den stränge fruktade diplomaten.

Då han blickade in i lilla mammas oskyldiga babyansikte blåste hans vrede bort och när dansen var slut, skänkte han spelmannen en hel sedel och befallde Anton att traktera tjänstefolket med vin.

— Tack du kära, stygga diplomat! jublade mamma och kysste honom midt på munnen. Detta var min härligaste bal under hela säsongen. — — —

Legationssekreteraren hade stor dinér för "corps diplomatiques" medlemmar med damer.

Lilla mamma var en charmant värdinna, ladylike ända ut till fingerspetsarne, uppmärksam, lugn och värdig.

Hon stod inne i salongen vid ministerns sida och smuttade grasiöst och sirligt på sin kaffekopp.

Han talade om de förtviflade förhållandena i Ryssland, och lilla mamma nickade och tvang sitt lilla muntra babyansikte att se allvarligt ut

Plötsligt upptäcker hon barnens bonne i dörren, hon gestikulerar och ser förtviflad ut.

Lilla mamma ursäktar sig hos ministern och skyn-

dar bort till bonnen. Denna klagar öfver att hon icke kan få barnen till att sofva, de ropa oafbrutet på lilla mamma.

Flera af de kvinliga gästerna bedja att få följa med in till barnen och se de små änglarne.

Lilla mamma säger ja, och skyndar så följd af damerna in till Bellis och Baby.

De skrika i högan sky, den ena högre än den andra och allt hvad lilla mamma gör för att lugna dem är förgäfvets.

— Mamma slå bytta, mamma slå bytta, snyftar Bellis oafbrutet.

Lilla mamma blir eldröd i ansiktet,

— Hvad är det hon säger? det söta barnet! spørjer en af damerna.

— Mamma, slå bytta, mamma, slå bytta, fortfar hon alltjämt.

— Jag får visst bedja damerna gå! säger lilla mamma nervöst. Barnen lugna sig visst icke förrän jag blir ensam med dem!

Damerna nicka och försvinna leende.

Lilla mamma vänder sig om och ser strängt på barnen.

— Vill ni tiga! säger hon myndigt. Genast!

Men Bellis och Baby skrika blott än värre.

Lilla mamma ser sig rådvilligt omkring.

— Mam — — ma slå — — bytta — — buh — för — — Baby och Bellis — — buh!

Ett-tu-tre ta'r lilla mamma den glittrande paljettröben af sig och står smärt och liten i sin svarta sidenunderkjol. Så hoppar hon upp på den breda divanen och säger bjudande till de små:

— Lofvar ni att tiga genast då — stygga ungar! Bellis och Baby nicka med stora förväntansfulla ögon. Smidig som en katt slår lilla mamma en kullerbytta på divanen, hon slår en och hon slår två — och så står hennes man åter i dörren.

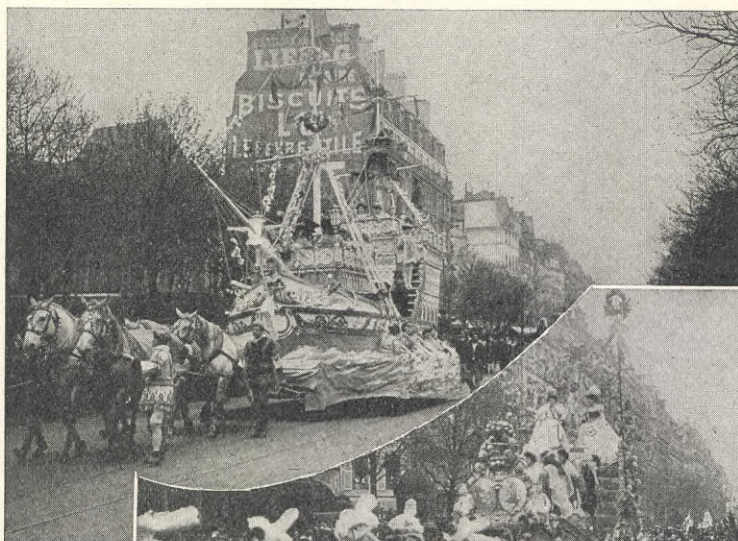
— Nej nu går det snart för långt, Denise! säger han ond — Hvad är det här för en föreställning?

Lilla mamma glider skuldmedveten ned ur soffan och bort till paljettröben.

— Jo, ser du, en gång då barnen icke ville sofva hittade jag på att slå kullerbyttor för dem — nu ville de absolut icke tiga i afton förrän jag gjorde det igen och därför så — — —

— Nu skall det vara slut på de här backfischpåtthiten! utbrister legationssekreteraren — lämnade rummet och smäller dörren hårdt igen efter sig.

Nästa dag flyttar lilla mammas stränga, korrekta fru svärmor in i huset. Hennes mission är att sätta chic på lilla mamma. Männe hon lyckas!

FASTLAGSKARNEVAL I PARIS. Den franska och de båda italienska skönhetsdrottningarnas triumfvagnar. — De tre skönhetsdrottningarna med uppvaktning hos president Loubet.